

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Marii Mercatoris S. Augustino Æqualis Opera Quaecumque Extant

[Complectens Ea Quæ Ad Hæresim Nestorianam Spectant]

Marius <Mercator>

Parisiis, 1673

XII. Synodus, Quae Tertia Constantinopolitana, seu potius consulatio
Episcoporum in palatio coram Imperatore, de ratione pacis Ecclesiarum
constituendae, Fl. Valerio, & Fl. Aetio coss. ann. Christi ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14215

XII. SYNODUS,

QUÆ TERTIA CONSTANTINOPOLITANA,

feu potius consultatio Episcoporum in palatio coram Imperatore, de ratione pacis Ecclesiarum constituendæ,

Fl. Valerio, & Fl. Actio cons. ann. Christi CCCCXXXII.

Causa synodi Ratio constituendæ pacis inter Ecclesias.

HERODOSIUS, acceptis literis sancti Celsini hortantis ad componendum Orientalis & Alexandrinæ Ecclesie dissidium; lecto pariter apologetico libro, quo Cyrillus se facile apud Imperatorem, qui jam in partes synodi œcumenicæ concesserat, adversus Orientalium calumnias defendit, in consilium vocavit Maximianum regie urbis episcopum, aliosque præfules in comitatu repositos, imo & urbis clerum, quo deliberaret, de modo ineunda pacis, tollendæque discordiæ inter majores illas duas Ecclesias, quæ suas in partes distrahebant Orientis imperium, ipsamque Constantinopolim, ubi clerus populisque adhuc, sive sponte, sive a Nestorii amicis impulsus, factionibus laborabat.

Quæ magni momenti, sed difficilis.

Neque vero parvi momenti, facilisque negotii res agebatur; nam utriusque maximæ civitatis Præsul, Alexandrinæ scilicet ac Antiochenæ, magna & in primis gravi auctoritate pollebat: non tantum dignitate sedis, sed suo quique singulari nomine.

Componuntur Cyrillus & Joannes.

Non levem ambo sanctitatis opinionem fecerant: ambo sanctissimis vitis amicitia conjuncti erant, Joannes Simeoni Stylitæ, Cyrillus Dalmatio: ambo doctrina florebat, fideique studio: alter alteri tanto vehementius pugnavat, quanto honestiore causa pugnandi, imo necessitate, cogi se putabat. Totam nihilominus dissidii invidiam Antiochenus ferebat, siquidem absentes esset communionem utriusque Romæ, qua cum frueretur Cyrillus, ideo bonitate causæ vincebat; eo tamen & ipse nomine suspectus multis erat, quod acceptas Ephesi injurias veteresque similitudines velle crederetur. Antiochenum præterea premebat suspicio confessionis cum Nestorio, quem videbatur defendisse ultra modum illum, quem ratio opis periclitanti amico impendende finit.

Cyrillus contra eo vel maxime præjudicio defensor fidei audiebat, quod cum sede apostolica totaque synodo communionem retineret.

Quæ inira ratio pacis. 3. part. conc. Epi. cap. 24.

Hæc & alia cum distraherent conventum in varias opiniones, visum est Imperatori, primum ad utrumque Præfulem scribere, sed disparibus literis: quibus tamen ambos juberet Nicomediam venire, indeque non prius egredi quam negotium pacis mutua conventionem peragissent. Deinde has pacis condiciones imponere, ut Antiochenus damnationi Nestorii, dogmatumque ipsius, & ordinationi Maximiani consentiret, Cyrillus injuriarum oblivisceretur. Postea Acacium Berœensem, & Simeonem Stylitam literis urgere, ad moderandum Joannis animum, & pacis in partes inclinandum. Quarta, vetare ne Cyrillus Joannesque Nicomediam adducerent illos secum ad dicendum Episcopos, sed paucos tantum clericos, quorum famulatu egerent. Quinto, ne dum geritur negotium, vlla interim quorumcumque Episcoporum, aut creatio, aut depositio, aut quæcumque alia ordinatio tentaretur. Postremo denique, Aristolaum tribunalum mittere, qui non liceret tantum & mandatis, sed potestate negotium promoveret.

Hæc omnia præfata sunt. Litera ad Joannem & Stylitam datæ ab Imperatore ad nos pervenerunt. Perierunt omnino, quæ ad Cyrillum; ex parte, quæ ad Acacium. Neque enim stare potest opinio quorundam existimantium literas Imperatoris, quæ tertia parte concilii Ephesini inscribuntur ad beatum Simeonem Stylitem, vel ad solum Acacium datas esse; vel cum Simeone communes fuisse: qui enim sic opinentur, oportet eos non attentissime legisse literas, quæ sane nihil continent, quod Acacium spectet, nihil quod non Simeoni proprie conveniat.

Et quomodo executioni mandata. Ibid. cap. 26.

Non erit autem importunum aliquid ex his tribus epistolis delibare. Et ex prima quidem ad Joannem, dignas principe christianissimo voces: Vehemens egritudo: vis magnæ maroris occasio ea ex re nobis offertur, quod ecclesiastica pacis doctores, ipsique concordie fontes, eo discordiarum prolapsi sint, ut salibus indigeant, qui illos suos hortatu ejus rei commonefaciant, quam pro officii sui ratione predicare debuerant. Dignam quoque observatu sententiam. Interea dum exoptata pacis concordia, & mutua inter vos amicitia conventio, per iter quoque ad nostrum colloquium, confirmatur, nulla prorsus quorumcumque Episcoporum, aut creatio, aut depositio, aut quæcumque ordinatio tentabitur. Sed si quid interim hujusmodi factum esse contigerit, id immotum & imperurbatum, Ecclesie catholica compositionem expectet; cum religiosissimi clerici ad divina ministeria exequenda sufficere queant, donec persisterit unio consequatur.

Ibid. cap. 25.

Literæ Imperatoris ad Joannem.

3. part. conc. Epi. cap. 24.

Ibid.

Ex secunda vero ad Stylitem: Contentio & discordia adeo nos conturbat, ut hanc existimemus præcipuam omnium nostrarum calamitatem esse causam, & consideramus regni nostri res ex voluntate benignitatis Dei esse processuras: si res Ecclesie, & orthodoxæ fidei membra conjuncta copulataque fuerint.

Literæ ejusdem ad Stylitem. Ibid. cap. 25.

Ex tertia denique fragmento: Decet tuam sanctitatem omni diligentia & studio hac a Deo deposcere, qui probatos ROMANÆ RELIGIONIS sacerdotes declarat.

Literæ ejusdem ad Acacium. Ibid. cap. 26.